

Arrest

nr. 342 895 van 16 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 maart 2026.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. V. CIOCOTISAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Deze procedure resulteerde uiteindelijk in een arrest nr. 166 931 van 29 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Tussen 2016 en 2023 heeft verzoeker nog vier navolgende VIB's ingediend in België, die allemaal resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van respectievelijk 6 april 2017, 21 februari 2020, 11 januari 2021 en 29 januari 2024. Op 7 oktober 2021 werd ook nog een bijlage 13quinquies genomen. Tegen deze beslissingen werd geen beroep ingediend.

1.3. Op 3 november 2023 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.4. Op 18 maart 2025 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Ook op 18 maart 2025 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. De beroepen die hij hiertegen indiende werden door de Raad verworpen bij arresten nrs. 329 515, 329 516 en 329 517 van 9 juli 2025.

1.6. Op 6 maart 2026 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf en zwartwerk. Er wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Limburg regio Hoofdstad op 6/3/2026 in het Arabisch.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: R. M. G.

voornaam: A.h

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Bagdad

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben: Irak

In voorkomend geval, alias: M. G., R. A. S., ° [...], Irak

A., R. M. G., ° [...], Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE

VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de Federale Gerechtelijke politie van Brussel op 07/09/2016 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van zakkenrollerij.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit.

Toch werd hij betrap door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad op 6/3/2026 op zwartwerk.

Betrokkene licht zelf toe aan de politie dat hij werkzaamheden aan het uitoefenen is. Hiervoor wordt pv [...] opgesteld.

Bovendien, in het recente verleden, op 18/3/2025 wordt ten laste van betrokkene pv BR[...] opgesteld omwille van dezelfde feiten van zwartwerk.

Gezien het recidive karakter van de feiten kan duidelijk zijn dat het meneer niet nauw steekt om de Belgische wetgeving op te volgen.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Deze gedragingen raken belangen zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten evenals de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 18/3/2025. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, doch dit arrest werd reeds verworpen door de RVV op 11/7/2025.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18/06/2015. Een negatieve beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekende zending op 08/01/2016. Meneer diende een beroep in op 25/1/2016 dat werd verworpen door de RVV en hem betekend per aangetekende zending op 18/5/2016. Vervolgens diende meneer vier nieuwe aanvragen tot internationale bescherming in op data van 13/10/2016, 11/07/2019, 25/11/2020 en 09/11/2023. Al deze aanvragen werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 07/04/2017, 25/02/2020, 12/01/2021 en 01/02/2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit meneer zijn administratief dossier blijkt ook geen gezinsleven of medische problematiek. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: R. M. G., A., °[...],

Bagdad; M. G., R. A., °[...], Irak; A. C., R. M. G.,

°[...], Irak

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit.

Toch werd hij betrapt door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad op 6/3/2026 op zwartwerk.

Betrokkene licht zelf toe aan de politie dat hij werkzaamheden aan het uitoefenen is. Hiervoor wordt pv [...] opgesteld.

Bovendien, in het recente verleden, op 18/3/2025 wordt ten laste van betrokkene pv BR.[...] opgesteld omwille van dezelfde feiten van zwartwerk.

Gezien het recidive karakter van de feiten kan duidelijk zijn dat het meneer niet nauw steekt om de Belgische wetgeving op te volgen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3/11/2023 dat hem betekend werd op dezelfde datum. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 18/3/2025. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, doch dit arrest werd reeds verworpen door de RVV op 11/7/2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene diende een aanvraag tot internationale bescherming in op 18/6/2015. Een weigeringsbeslissing werd hem kennisgegeven per aangetekende zending op 8/1/2016. Betrokkene diende vervolgens een beroep in bij de RVV, dat werd verworpen op 18/5/2016. Vervolgens diende meneer opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in op 13/10/2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18/06/2015. Een negatieve beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekende zending op 08/01/2016. Meneer diende een beroep in op 25/1/2016 dat werd verworpen door de RVV en hem betekend per aangetekende zending op 18/5/2016. Vervolgens diende meneer vier nieuwe aanvragen tot internationale bescherming in op data van 13/10/2016, 11/07/2019, 25/11/2020 en 09/11/2023. Al deze aanvragen werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 07/04/2017, 25/02/2020, 12/01/2021 en 01/02/2024.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag opgesteld door de Federale Gerechtelijke politie van Brussel op 07/09/2016 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van zakkenrollerij.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18/06/2015. Een negatieve beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekende zending op 08/01/2016. Meneer diende een beroep in op 25/1/2016 dat werd verworpen door de RVV en hem betekend per aangetekende zending op 18/5/2016. Vervolgens diende meneer vier nieuwe aanvragen tot internationale bescherming in op data van 13/10/2016, 11/07/2019, 25/11/2020 en 09/11/2023. Al deze aanvragen werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 07/04/2017, 25/02/2020, 12/01/2021 en 01/02/2024.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden, nadat de grens werd bepaald, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18/06/2015. Een negatieve beslissing werd hem kennisgegeven per aangetekende zending op 08/01/2016. Meneer diende een beroep in op 25/1/2016 dat werd verworpen door de RVV en hem betekend per aangetekende zending op 18/5/2016. Vervolgens diende meneer vier nieuwe aanvragen tot internationale bescherming in op data van 13/10/2016, 11/07/2019, 25/11/2020 en 09/11/2023. Al deze aanvragen werden als onontvankelijk afgesloten op de respectievelijke data 07/04/2017, 25/02/2020, 12/01/2021 en 01/02/2024.

Betrokkene werd gehoord op 6/3/2026 door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad in het Arabisch.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten, zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

[...]."

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het ernstig middel

3.2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid;

Het beginsel van Hoorplicht;

Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie

Het beginsel van Afdoende motivering

Kennelijke beoordelingsfout:

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2. *Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.*

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“Volgens het administratief verslag opgesteld door de Federale Gerechtelijke politie van Brussel op 07/09/2016 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van zakkenrollerij.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

De feiten waarvan sprake is zou gepleegd zijn in 2016, zijne bijna tién jaar geleden en gaven, vermoedelijk, geen aanleiding tot strafvervolging. Dat deze een grond zouden vormen om een vrees voor de openbare orde in 2026 te weerhouden is oppervlakkig. De tegenpartij had moeten onderzoeken of inderdaad sprake zou zijn geweest van een strafvervolging of, eventueel, een recidive in hoofde van verzoeker.

3. *De tegenpartij beweert daarnaast dat :*

“Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit.

Toch werd hij betrapt door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad op 6/3/2026 op zwartwerk. Betrokkene licht zelf toe aan de politie dat hij werkzaamheden aan het uitoefenen is. Hiervoor wordt pv H[...] opgesteld.

Bovendien, in het recente verleden, op 18/3/2025 wordt ten laste van betrokkene pv BR.[...] opgesteld omwille van dezelfde feiten van zwartwerk.

Gezien het recidive karakter van de feiten kan duidelijk zijn dat het meneer niet nauw steekt om de Belgische wetgeving op te volgen.”

Het is echter frappant dat verzoeker de feiten zou zomaar toegeven aangezien hij de talen van ons land niet machtig is en dat hij geen toegang had tot een officiële vertaling tijdens te Politiecontrole. Verzoeker verklaart tevens geen duidelijke vragen te worden gesteld tijdens de procedure.

Zijn simulacrum van “bekentenis” is niet in staat om een middel gericht op het gevaar op de openbare orde te staven noch zijn de feiten van 2025 aangezien verzoeker in vrijheid werd gesteld, zonder dat de tegenpartij zich daartegen verzette.

Onafhankelijk van het bestaan van een materieel element ten aanzien van de strafbare feiten waarvan sprake is, dienen deze, ondergeschikt, genuanceerd te worden. Verzoeker bevindt zich in een toestand waar een eventuele behandeling als slachtoffer van economische uitbuiting meer geschikt zou zijn. Deze mogelijkheid werd echter nooit ter kennis van verzoeker gebracht.”

3.2.1.2. *Beoordeling van het eerste middel*

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*
- 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;*
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”*

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 8°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze onderscheiden rechtsgronden kunnen elk op zich het bevel schragen.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° (*wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*) en 8° (*wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging*) viseert, en de toepassing van en de motivering over de overige rechtsgronden ongemoeid laat. Verzoeker heeft dus geen belang bij zijn kritiek, nu die gericht is tegen overtollige motieven; de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 12° en 13° blijft immers onverminderd overeind.

Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, bepaalt artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

- 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° ...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op verschillende rechtsgronden, met name artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken), 3° (de onderdaan van een derde land is een bedreiging van de openbare orde) en 6° (het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2).

Ook hier moet worden vastgesteld dat elk van deze gronden de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek kan schragen. Aangezien verzoeker de toepassing van artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat, blijft deze rechtsgrond overeind en zijn de overige motieven overtollig. Nu ook op dit punt verzoekers kritiek slechts is gericht tegen overtollige motieven, heeft hij geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden ervan.

3.2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 : Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4,

Verzoeker beschikt wél over een gezinsleven in België.

Dat hij dit niet tijdig heeft kunnen ontwikkelen is gedeeltelijk het gevolg van de manifest onjuiste beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid dat het CGVS niet onderzocht heeft. (stuk 8)

Inderdaad, dient het te worden opgemerkt dat het CGVS geen risico erkende ten aanzien van de seksualiteit van verzoeker omdat deze bij het eerste interview met de DZV verklaard heeft niet homo- of biseksueel te zijn. Toch berustte zijn identificatie met deze categorieën op een verkeerd begrip hiervan. Verzoeker had expliciet verklaard “ik ben geen homoseksueel, ik ben degene die penetreert” (stuk 8). Geconfronteerd hiermee heeft, tegen alle redelijke verwachting, het CGVS besloten om dit niet te onderzoeken al kon verzoeker manifest als MSM (men that have sex with men, en daarmee waargenomen als homo) worden beschouwd.

De motivering omtrent de weigering van internationale bescherming is eveneens duidelijk onnauwkeurig daar berust deze om het kennelijk verkeerd begrip van noties door de Commissaris.

Het risico ten aanzien van art. 3 EVRM is reël bij een verwijdering van verzoeker naar Irak aangezien de nieuwe strafwet gevangenisstraffen van 15 jaar voorziet voor seksuele betrekkingen tussen mannen (stuk 10) en dat verzoeker duidelijk verklaarde niet met zekerheid te kunnen verklaren wie daarvan op de hoogte is Irak. (stuk 8)

De terugdrijving van verzoeker schendt art. 3 EVRM

5.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoekster maakt al deel uit van de gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania).

Dat men niet redelijkerwijze had kunnen verwachten verzoeker alle details van zijn relatie spontaan aan de politie mede te delen.

Dat hij tevens de talen van het land niet machtig is en daarmee allzins niet in staat is om over zo'n gevoelig en privé thema te communiceren.

Dat een gezinsleven wél bestaat en dat verzoeker het voorwerp wenst te maken van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner.

De terugnijving van verzoeker schendt eveneens art. 8 EVRM en belemmert verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten.”

3.2.2.2. Met betrekking tot de in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet besloten verplichting om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, moet die in eerste instantie aantonen dat hij in België een gezinsleven heeft dat beschermenswaardig is.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet verklaart een gezinsleven in België te hebben en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad stelt inderdaad vast dat uit het administratief dossier (stuk 184) blijkt dat verzoeker op 6 maart 2026 in het Arabisch werd gehoord en ontkennend antwoordde of hij in België een partner heeft met wie hij een duurzame relatie onderhoudt.

Verzoekers argument dat men van hem niet redelijkerwijze kon verwachten dat hij alle details van zijn relatie spontaan aan de politie zou willen meedelen, dat hij de talen van het land niet machtig is en alleszins niet in staat is om over zo'n gevoelig en privéthema te communiceren kan niet worden bijgetreden. Hij verwijst zelf naar de beoordeling van één van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming waarin hij had verklaard niet homo- of biseksueel te zijn, maar wel seksuele contacten te hebben met mannen. Verzoeker legde hierover in het verleden -meer bepaald op 19 oktober 2016- dus al verklaringen af ten aanzien van de Belgische autoriteiten (administratief dossier, stuk 35). Verder stelt de Raad vast dat aan verzoeker niet werd gevraagd naar de details van zijn relatie, maar of hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft, en zo ja, wie (administratief dossier, stuk 184). Dat er een taalbarrière zou zijn die het antwoord op die vraag in de weg zou hebben gestaan, is niet aangetoond, nu hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker in het Arabisch werd gehoord. Daarenboven moet erop worden gewezen dat verzoeker in het verleden reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en zich er dus van bewust hoorde te zijn dat de antwoorden op de hem in het kader van het hoorrecht gestelde vragen van belang konden zijn in het besluitvormingsproces.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om ten aanzien van de verwerende partij gewag te maken van het bestaan van een duurzame relatie, en dat er op het eerste gezicht geen elementen voorliggen die zijn stilzwijgen op dat vlak zouden kunnen vergoelijken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij ter zake niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is gemaakt.

Verzoeker legt ter terechtzitting een verklaring voor van de heer N.A.D.A. waarin deze verklaart de partner te zijn van verzoeker sedert juli 2025, en stelt : *“ik wil verduidelijken dat het binnen onze gemeenschap niet gemakkelijk is om hier openlijk over te spreken”* en dat hij, van zodra verzoeker vrijkomt, een procedure tot gezinshereniging zou willen opstarten.

Hoewel in het algemeen begrip kan worden opgebracht voor enige terughoudendheid ter zake, werd hierboven al uiteengezet waarom dat in verzoekers geval niet opgaat. In het licht van verzoekers negatieve

antwoord op de vraag of hij een duurzame relatie heeft in België, volstaat de verklaring van de heer N.A.D.A. op zich niet om alsnog het bestaan van een dergelijke relatie aan te tonen zonder bijkomende elementen die één en ander zouden kunnen bevestigen. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat, indien de betrokkenen in juli 2025 een relatie zouden zijn begonnen, er meer stukken zouden kunnen worden voorgelegd die het bestaan van deze relatie zouden kunnen bewijzen. Aangezien de relatie niet afdoende is aangetoond, kan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op deze bepalingen beroepen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De Raad stelt in dat kader vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds in zijn beslissing van 6 april 2017 heeft geoordeeld wat volgt:

"U haalde voorts nog een vrees aan voor vervolging in Irak omwille van seksuele relaties die u hier heeft met mannen. U meent dat dit voor problemen zal zorgen als u terugkeert naar Irak (zie verklaringen meervoudige AA vraag 15). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u ook dit gegeven voordien, in het kader van uw eerste aslelaanvraag, nimmer heeft aangehaald. Evenmin verduidelijkt u waarom u deze feiten niet eerder kon aanbrengen. Gelet op uw verklaringen dat u ook in Irak af en toe seksuele contacten had met mannen én gezien u thans beweert omwille van deze seksuele relaties een vrees te hebben, kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u deze seksuele relaties reeds eerder zou hebben vermeld. Voorts kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich beperkt tot de loutere opmerking dat u problemen zal hebben omwille van uw seksuele relaties ingeval van een terugkeer naar Irak. U brengt echter geen concrete elementen aan die deze bewering kunnen staven en u verduidelijkt evenmin welke problemen u zou kunnen hebben noch met wie u deze zou hebben. U verklaarde wel dat uw broer, moeder en een vriend op de hoogte zijn, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij problemen hebben met uw keuze af en toe seksuele relaties met mannen te hebben noch anderen hiervan op de hoogte zouden hebben gebracht. Uw moeder zou u in het verleden zelfs ooit betrappt hebben tijdens de daad, maar uit niets blijkt dat zulks verdere gevolgen zou hebben gehad noch dat u hierdoor problemen zou hebben gekend in Irak (zie verklaringen meervoudige AA vraag 15). Rekening houdende met voorgaande én gezien u zelf uitdrukkelijk verklaart homo- noch biseksueel te zijn, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een mogelijke nood aan internationale bescherming omwille van uw (beweerde) seksuele relaties met mannen in België en volstaat deze blote claim allerminst om te kunnen worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming."

Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing en kan, zoals de verwerende partij terecht stelt, de onderhavige vordering niet aangrijpen om alsnog een beroep in te stellen tegen een beslissing die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is. Verder blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming, noch in het kader van daaropvolgende verwijderingsmaatregelen nog gewag heeft gemaakt van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, laat staan dat hij hierover nieuwe elementen heeft bijgebracht. Dat doet hij evenmin in het kader van de huidige vordering. Verzoeker houdt het -naast de hiervoor reeds beoordeelde verklaring van zijn vermeende partner- nog steeds bij een blote bewering en brengt geen enkel element bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de hierboven geciteerde motieven niet langer stand kunnen houden. Het is zeer bevreemdend dat er voor de periode van bijna 9 jaar die is verstreken sedert de hiervoor geciteerde beslissing niets concreet zou kunnen worden aangevoerd waarmee verzoeker zijn bewering omtrent zijn geaardheid zou kunnen ondersteunen.

Verzoeker toont noch zijn homoseksuele geaardheid, noch zijn relatie met een man aan. In die optiek moet worden vastgesteld dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de situatie in Irak voor homoseksuele mannen ten gevolge van de nieuwe strafwet.

In de huidige stand van zaken kan de Raad dus alleen maar concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling sluit niet uit dat verzoeker zijn beweringen tracht te stofferen met enig begin van bewijs en dit aanwendt om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen op grond van zijn geardheid, zoals hij dat overigens ook al overwoog, volgens de verklaringen van zijn raadsman ter terechtzitting.

3.2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WIJNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. WIJNANTS